

IN DIESEN HEIL'GEN HALLEN

Muziek waar
het hart van
gaat zingen

66

Uit de opera *Die Zauberflöte*
Mozart, Wolfgang Amadeus (1756 – 1791)

Thomas Quasthoff, bas
Württembergisches Kammerorchester Heilbronn
Jörg Faerber

<i>In diesen heil'gen Hallen, Kennt man die Rache nicht. - Und ist ein Mensch gefallen, Führt Liebe ihn zur Pflicht. Dann wandelt er an Freundeshand, Vergnügt und froh ins bess're Land.</i>	<i>In deze heilige tempel kent men geen wraak. Als een mens valt, verplicht de liefde hen. Dan wandelt hij met vrienden voldaan en blij in het goede land.</i>
<i>In diesen heiligen Mauern Wo Mensch den Menschen liebt, Kann kein Verräther lauern, Weil man dem Feind vergiebt. Wen solche Lehren nicht erfreu'n, Verdient nicht ein Mensch zu sein.</i>	<i>Binnen deze heilige muren, waar mensen elkaar liefhebben, kan geen verrader loeren, omdat men de vijand vergeeft. Als zo'n leer geen vreugde schenkt, verdient men niet om mens te zijn.</i>

De opera *Die Zauberflöte* speelt in Egypte en wordt wel beschouwd als de eerste musical van de muziekgeschiedenis, onder andere vanwege de verschillende themalijnen en de zeer afwisselende scenes met hun geheel eigen sfeer.

De prins Tamino zoekt Pamina, de dochter van de boosaardige Koningin van de Nacht. Op zijn zoektocht, die vooralsnog zonder resultaat is, komt Tamino aan bij de Isistempel. Isis en Osiris zijn Egyptische goden. De tempel heeft drie deuren. De twee die toegang geven tot *Rede* en *Natuur* zijn gesloten. De deur naar *Wijsheid* is open. Als Tamino binnentreedt wordt hij voor de priester Sarastro geleid. Die zingt deze aria.

De hervormde theoloog en filosoof dr. F. de Graaf schreef een boek met een bijzondere uitleg van deze opera en in zijn indrukwekkende boek *Als Goden sterven* verwacht hij dat in de hemel volop Mozart wordt gespeeld! Ja, schreef een ander, zeker wordt in de hemel Mozart gespeeld. Behalve als God zelf komt luisteren. Dan wordt Bach gespeeld.

Ik herinner me dat ik al als jongen van deze aria kon genieten. Hoe ik zat te wachten op die laatste regel *Verdient nicht ein Mensch zu sein* waarin de bas tot – voor mij, toen – duizelingwekkende dieptes moest afdalen om *ein Mensch zu sein* te zingen. En wat klonk het mooi toen Louise en ik deze opera in *Der Staatsoper* in

Berlin meebeleefden!

Zo'n moment raak je nooit meer kwijt. Maarten 't Hart heeft er een mooi essay over geschreven: *Het eeuwige moment*. Dit is voor mij zo'n eeuwig moment. Daar zorgt de geweldige bas Thomas Quasthoff voor, die helaas is opgehouden met zijn klassieke zangoptredens.